

תמרורים

בגין

נחוג ♦ בירושלים, יום־הולדתו ה־75 של **מנחם בגין**, מי שהיה ראש־ממשלתה הששית של ישראל. תחנותיו העיקריות של בגין, כננו של מוכיר־הקהל בעיר־הספר הרוסית־הפולנית ברסט־ליטובסק, לפני עלותו בשלטון ב־1977, אחרי 39 שנים באפוויציה: בגיל 13 היה חבר השומר הצעיר, בגיל 16 גילה את בית־אחרי לימוד מישפטים באוניברסיטת ורשה (וכשלקוימו התפרנס ממתן שיעורים פרטיים), תקופת־מאסר כסביב, בגין פעילותו הציונית (ש הועבר כפרך בסלילת מסילת־ברזל בצפון הרחוק) ושירות צבא הפולני במלחמת־העולם במזרח־התיכון, הוא הגיע ארצה וקיבל לידיו את הפיקוד על הארבע הצבא הלאומי (האצ"ל). עד מהרה הציעו השלטונות הבריטיים פרס־ענק על ראשו: 10 אלפים לירות ארצי־ישראליות (50 אלף דולר של אותם הימים).

הסבתא הרוקדת

נחוג ♦ ברימנה, יוסי-הולדתה ה- 118 של **מרים מרציאנו**, אולי האדם הקשיש ביותר בארץ. מרציאנו, אלמנה יוצאת מארוקו ומיילדת לפי אימקוועה, היא סבתא ל-46 נכדים ורבת-סבתא ל-64 נינים, המפצירה לצום בכל ראש-חודש, אך בימים האחרים של החודש מרבה באכילת לבן, גבינה ומאכל מארוקאי מסורתי" וגם מפצירה לעיתים מזומנות נחוג ממנו לרימוניעים.

סקוטים ובאבא סאלי

נפט ♦ **בבריסל**, ממחלת-לב (ופירפור פרודוריס), בגיל 47, **יאיר הורביץ**, מטובי משוררי ישראל.

המתין בבריסל להשתלת-לב, היה בנו של אופה תל-אביב, נולד עם מום בלב, פירסם את שירו הראשון בגיל 16, נודע כקובצני-שיריו (וכן היתר: עונות הכסבה; פה; אנטומיה של נעם; ציפור כלואה, בתרגום שיריהם של משוררים סקרניים, התפרנס לקיומו כמאי וכסדרן רפואי ופעם הגדיר את עצמו כ"גורן מישוט במדינה של באבא סאלי".

מגרוזיה לכנסת

נפט ♦ בירושלים, בגיל 60, **מרדכי ("מישה") גינאשווילי**, צייר יוצא גרוזיה, שהיה, לפני 25 שנים, יו"ר אגודת הציירים של ברית המועצות, למרות התרכזותו במוטיבים של הווי יהודי ודמויות תנ"כיות. כיום מקושת אחד מצויריו את בניין הכנסת בירושלים.

צבעים וכפיסיעץ

נפטור ♦ בתל-אביב, ממחלת הסרטן, בגיל 77, ד"ר בלב גטניו, ממציא שיטות לימוד חרשויות לשפות בעזרת צבעים ולמתמטיקה (בעזרת כפיס-רעץ ציביוניים). גטניו, יליד אלכסנדריה המצרית ומחברם של 130 ספרים, הגורר עליידי מבינידור, בזכות שיטות הלמידה שלו, כהמחנך של המאה ה-20.

רב באוקינוס השקט

נפטור ♦ באוקלאנד, ניוזילנד, בגיל 88, **הרב אלכסנדר אסטור**, מי שהיה במשך 40 שנה רבם של 5000 יהודי מדינתהאוי באוקינוס השקט. אסטור, יליד לונדון, שיצא לגימלאות בגיל 70 ואז עלה ארצה עם אשתו ובתו (שהיא כיום חברת-קיבוץ), שב לג'ניו וילנד ליום-הולדתו ה-80, לסכב' יגיגת עם בני קהילתו לשעבר, חלה ונאלץ להישאב במקום עד מותו.

**כך מחסלים
את „חברת־
העובדים“**

מה שקורה למפעלי חברת העובדים לא צריך להתמיה. מפעלים אלה התנהלו במשך כל השנים בחממה מוגנת, כאשר הבינוכיים, ההפסדים והמימון שמימנו את מפא"י כוסו בתמיכות שהוסדרו עליידי מישור האוצר והתעשייה, שהיו תמיד בשליטת מפא"י. תמיכות אלה איפשרו גם לחברת העובדים שבה שלטה מפא"י, לשחד את ועדיה העובדים כהעלאת שכר והורמת לאומידקות, וכך שלטה מפא"י בוועדיה העובדים במדינה.

המינה חל כאשר התמנה שרה-איר צר שימחה **ארליך** לתפקידו, עם עלות הליכוד ששילטון ב-1977. ארליך ביטל את ביטוח ההצמדה של האוצר להנפקות קרנות-הגמל של חברת ה' עובדים, שהוצעו באמצעות נמול, ואשר נועדו למימון חברת העובדים'. מימון זה נקרא 'החברת הכספית של חברת העובדים', ובאמצעותה הוזרמה כל שנה מאות מיליוני דולארים לחברת העובדים. מהנפקות שנרכשו על-ידי קרנות-הגמל ההסתדרותיות, ואשר כוסחו עד לימי ארליך עצירתו האוצר.

עם ביטול הביטוח לכספי התוכנית
הכספית, נפסק המקור העיקרי לסיב-
סוד מיפעלי חברת העובדים.

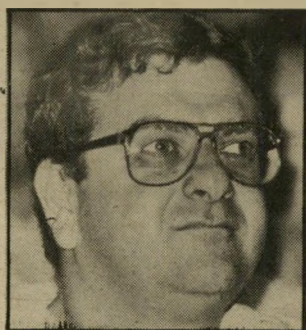
המכה השניה היתה כאשר התמנה **יגאל הורביץ** כשר-אוצר. הוא ביטל את ההיתר שהיה לנומול ולקרנות הגמל להעביר כספים לתוכנית הכספית של חברת העובדים. נמול היתה רשאית להעביר מחצית הכספים שגייסה לתוכנית הכספית, ורק מחצית להפקיד באוצר.

נמול המשיכה לגייס כספים גם ללא ביטוח-ההצמדה, אולם בהיקפים קטנים יותר. עתה חייב הורביץ אותה ואת הקרנות ההסתדרותיות להפקיד את הכספים באוצר, וכך סתם כליל את המעבדות החיצוניים לכספים של חברת המבורג.

כאשר הוקמו ממשלות האחדות-הלאומי, היתה למערך האפשרות לתקן את המעוות, אילו קיבל את תיקי האור צר או התעשייה. אולם שמעון פרס ויצחק רבין העדיפו את טובות הארץ ולקחו למערך את תיקי הביטחון והחוזק הראשון-המשמלה, והפקירו את האור צר והתעשייה שוב בידי הליכוד. מדיניות שרירות-הליכוד המשיכה להיות התנאי קת חברת העובדים בכל מחיר עליידי יישוב מקורותיה המספיקים, יחד עם מניעת המימכה הממשלתית ביפוט החולים, אי-ביצוע החסדרים עם התתי יישובות העובדת, ועוד. פרס ורבין התעניינו לכך בענייני חוזק וביטחון, ולא שמו לב לכך שהליכוד מחסל את עצמו.

מובן שהליכוד רצה — וכמעט הצליח — לחסל את חברת העובדים. זה חלק מהשקפת-עולמו. אולם האם יודים עים חברי המערך כי המערך עצמו אשם בחורבנו?

כעבור כמה חודשים לא הצליח גם
 טלמור לעבב את התביעה. בתיק קיים
 העתק הודעה על הגשת מישפט נגד
 פורו. במקום ביקרו המהנדס האיוורי,
דויד רבינוביץ, ומפקח הבנייה, והם
 כתבו בהודעה כי ריית-מגוריו הפכה
 למישרד על-ידי עורכי-הדין אברהם
 פורו ו**הנן שיקלר**. המהנדס ביקש
 מפורו לדעת מי בעל הנכס, וכך נרשם
 על גבי ההודעה: „שוחחתי אישית עם
 עורכי-הדין אברהם פורו בתאריך
 23.1.84, והוא סירב למסור לי פרטים.

מועמד פוריז
מקום ריאלי —

מיקי קרצמן: חדשות

להשתמש בבניין רק למגורים.
ב־30 ביוני 1979 ביקר בבניין פקח
אגף-הרישוי, **שי טאובר**, וכתב דו"ח
האומר: "בניקורת שערכתי במקום מס'
נרתי עם עורך-הדין פורז והלה טען
שיש לו רישיון לניהול מישרד לערי'
כתידו, רישיון שקיבל לפני ארבע
שנים (רישיון לשימוש חורג)."
ב־20 בספטמבר באותה שנה כתב
הפקח טאובר דו"ח שני: "בבניקורת
במקום מצאתי כי עורך-הדין פורז
משמש במישרד. הוגשה נגדו התראה

עוררהוין אברהם פרוז מכהן זה
שנים כחבר מועצת עיריית תל-אביב
מטעם תנועת-שינוי. הוא גם חבר ועד
התל-ביניים-ערים ויו"ר עדה-הביקורת
של העירייה. נבחר גם כמזכיר
בבית-העם השני (אחרי אמונז רובינשטיין)
לכנסת מטעם תנועת-המרכז.
העולם הזה (6.7.88) תיאר את מעור-
בותו המעלה-תמיהות בתיק בניין-
ערים של קבלן שכנה בלא רישיון
וישדרים כרוזים וילון 6 תל-אביב.
פרוז מנע הליכים נגד הקבלן, ורק

הודעה על גבי מסמך בצרור (תשימים) -

תאריך..... חילק בנר..... 11403 16/4/49

המנהל האזורי..... חשם המסמך..... חשם המסמך..... חשם המסמך.....

מפקח הבניה..... חשם המסמך..... חשם המסמך..... חשם המסמך.....

שמות העדים שאינם עובדי העיריה וכוונותיהם המדויקות:

1)..... חשם..... (2)..... חשם.....

1) ה ג א ש מ י :

מס	מסמך	פרט	כתובת	בת
א	כ"ז	החל	החל	החל
ב				
ג				
ד				

2) מקום העבירה :

ביום..... תנ"ש.....

5. מ"ט' 1949

קטע מתוך ההודעה להגשת מישפט של עיריית תל-אביב

— בתנועה הדוגלת בטוהר-מידות

הוא ציין לפניי שהוא חבר מועצת עיריית תל־אביב, והיפנה אותי למר שוט, מנהל המחלקה לפיחוק.

מאז עברה שנה, ו־30 בינואר 1985 שלח מנהל־התביעה מיוכר אל מחלקת הפיקות, ובו הוא מבקש לסיים את הטי־פול בתיק האמור ללא ריחוי נוסף, ול־החזיר את התיק בצירוף תשובה לתי־מה הכלילת.

התיק הוחזר לתיקיה, וממנו הוצאתי את החומר, אולם אין בו כל תשובה. נגד פורו לא הוגשה כל תביעה מישפטית. פורו הגיב ואמר כי לפי החוק, מותר לו להשתמש במקום כבמישדר. אם זו הדוגמה שנותנת שינוי על הרכבים בה מקיימים ראשה את החוק, במה נברלת נתיב מאותו מפרייחוק שהיא יוצאת נגד?

על שימוש חורג. הנ"ל לא רצה למסור אם הוא משכיר את המקום או המקום נמצא בבעלותו, וכמו כן האם עורך־הדין הנוסף, שלא נכח במקום, עובד אצלו או עובד במקביל לו".

31 כ' באוקטובר ד"ח נוסף: „בב"י קורת שערתי במקום מצאתי כי עורך־הדין פורח עדיין משתמש במישר. מגישים גזרתי תביעה מישפוטית".

ב־16 בנובמבר הוכנס לתיק העתק הודעה על הגשת מישפט נגד עורך־דברין פורו על כך שהוא משתמש בשטח 48 מטר למישפר, בניגוד לרשיונו. על ההעתק כתוב בכתב־יד "על־ידי הפ"ק טאובו: "ע"פ בקשת עורך־דברין טלמור, הוד"ח לא הועבר למחלקת־דברין, ביות, הוצג לטלמור".

דויד טלמור הוא היועץ המישפטי לעריית תל־אביב. מדוע הורה לא להגיש תביעה להעביר את העניין אליו?

מישהו חף פרוז בתפקיד היועץ המיטפטי לוועדה המחוזית לבנייני-ערים בתל-אביב הורה יורשו לפתוח בליכוי-הרסה של המבנה הא-חוקי. פרוז גם השתתף בישיבת ועדת-בנייני-ערים שדנה בכקשת הקב' לז, למרות שהוא אישית שימש כמשך שנים רבות כעורך-דין חברת-הבנייה של אותו המכלול.

מכיוון שפרוזה הוא מועדך במקור ר
אלי בתנועתך, הידועה כמקפידה על
טהרה המידות וניקיון הכפפים של חב
ריה, הוא מקום להנחית כי פורו עשה
טעות חרפצמית. אולם המיקרה המתו
אר כאן מבהיר כי יש שיהיה בשיעור
מישרו של עורך הדין אברהם פורו
נמצא ברחוב ל'בוסטנסקי 85 בתל-אביב,
בקומת-הקרקע. (אגב, מהלך 100 מט'
רים ממשרו לחא-חוקי של הקבלן
הנ"ל.) לפי תיזה-בניין המצוי בארכיון
היהודי. מרשה לרשימה-הבנייה שהוצא

חקירה בעניין הערביות שאישר חממי

אם יש בין השותפים הפרטיים וראשי
בור סחר קשרים מיספחתיים או
כלכליים. במיסגרת הבדיקה הגיע
ארצה מנכ"ל בור סחר בארצות-הברית,
יחיאל פרומר, שבחצר את הרכישה.
כיו היתר טען ארצה חממי כי מנכ"ל
בור לשעבר, ישעיהו גביש, וראש
אגף-הכספים לשעבר, שבח אופיר,
אישרו את הרכישה. השניים הכחישו
את הדבר וציינו כי אסרו עליו לבצע
את העסקה.

קונצ'רן כור מנהל חקירה פנימית
בעניין הערבויות בסך שני מיליון דולר
שאישר מנכ"ל כור סחר. **אבי חמומי**.
הערבויות שימש לרכישת חברת "מח"
שבים בארצות הברית עלידי כור ס-
חר. כשיחול פטנטים.
הברישה נועדה בין היתר, לגלות

קשישי „ידיעות אחרונות” הקימו עמותה

יותר מ-50 עיתונאים בדיעות אחרונות הקימו עמותה. תפקידה להגן על ענייני החברים בה. התנאי לחברות בה הוא ותק של 20 שנה, לפחות, בעיתון. יומי"ם הרעיון מסרו כי נוצרו הבדלי דיעות בין העובדים הוותיקים לבין העובדים הצעירים, שהם רוב בהם. 220 העיתונאים העובדים בעיתון. כמה מהצעירים יזמו שבסופו מעבר אסיפה כללית של העיתונאים, כדי להתנגד לעמותה. בהצבעה היה רוב גדול שתמך כוונה. הרעיון עומד להתבצע בקרוב גם במשרבי. מרבית העיתונאים הצעירים מועסקים בחוים אישיים, ואילו הוותיקים בהסכם הקיבוצי.